

BUMERANG PROŠLOSTI

Piše: Zvonimir Despot

Naslovnica O autoru

« Staljin i Tito, dva oka jedne glave

Poštovanje iskazati Stepincu, a ne Titu

svibanj 19th, 2010

U Kumrovcu se priprema velika neoboljševička i neokomunistička parada Titu u čast koju su (čak) odlučili zaobići aktualni predsjednik Josipović i bivši Mesič, što je organizatore jako ražalostilo. Bit će tamo i prosvjed, ali koji također ne može polučiti ništa dobrog, jer se među prosvjednicima uvijek nađu i oni koji su apologeti ustaša. A bilo kakav apologetizam komunizma i ustaštva, komunizma i nacizma i fašizma ne vodi nikud, to je samo za osuditi.

No dok su nacizam i fašizam, a time i ustaštvo, javno osuđeni, ali mnogi i sudski, a još više izvansudski, komunistički zločini i zločinci ostali su bez suda i osude. Kako smo iz dana u dan svjedoci neprestanih pokušaja posve nerazumnog i neargumentiranog rehabilitiranja Josipa Broza Tita, treba stalno upućivati na povijesne činjenice. Da ne ostane samo na meni, ovom prilikom čitateljima prepuštam da pročitaju članak kolege dr. Tomislava Vujeve, povjesničara koji je u srpnju prošle godine na Katoličkom teološkom fakultetu Sveučilišta u Beču obranio disertaciju iz povijesti o temi »Kolaboracija ili ograničena lojalnost? Historiografske diskusije oko zagrebačkog nadbiskupa Alojzija Stepinca i katoličkog klera u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj (1941-1945)«. Njegova disertacija prvi je rad na njemačkom govornom području koji se bavi problematikom Katoličke crkve u Hrvatskoj u vremenu od 1918. do 1945., a u njoj su predloženi i brojni dokumenti dosad nepoznati zapadnoeuropskim čitateljima koji se tiču odnosa katoličke crkvene hijerarhije i tadašnjih državnih vlasti. Vujeva je nedavno sastavio predavanje baš na temu Titove odgovornosti za zločine, koje mi je ustupio kako bi bilo dostupno i čitateljima ovoga bloga, na čemu mu zahvaljujem. Umjesto bilo kakvog dodatnog komentara, evo kako razmišlja dr. Vujeva, neopterećen bilo kakvim ideologijama.

"Dvadeseto stoljeće pozornica na kojoj su nastupila dva Zla"

U jednom od svojih govora Ivan Pavao II. istaknuo je: "Dvadeseto je stoljeće bilo, rečeno slikovito, 'teatar' na čiju su pozornicu stupili određeni povijesni i ideološki procesi koji su pokrenuti u smjeru velike 'provale' zla, no dogodio se scenarij njihova nadvladanja". Ovaj metaforičan izraz o dva zla koja su nastupila na "pozornici" u 20. stoljeću posebice se očitovao na teritoriju bivše Jugoslavije, gdje su provoditelji različitih političkih ideologija za ostvarenje svojih ciljeva počinili zločine koje ne pamte ovi prostori.

I jedna i druga ideologija, ona nacističko-fašistička, odnosno boljševičko-komunistička, ostavile su rane koje niti do dana današnjega nisu zacijelele. Razlog tomu leži u činjenici, što i danas žrtve i jedne i druge ideologije često bivaju iskorištavane u dnevno-političke ciljeve ili kako bi rekao jedan moj prijatelj, povjesničar u Njemačkoj, da su se u Hrvatskoj nastavili dalje "sinovi partizana i ustaša", a ishod borbe je neizvjestan.

Zanimljivo je to, da se o žrtvama uopće ne govori s pijetetom, nego isključivo kao "političkim protivnicima", koji su "moral" umrijeti, kako bi državno-političke tvorevine mogle živjeti. O tempora o mores!

Prvotni cilj ovoga rada nije apologetski govoriti o jednoj ideologiji, odnosno demoniziranju druge, nego isključivo i samo iznijeti neke činjenice, koje su se dogodile u vremenu Drugog svjetskog rata i poraća. Razlog tomu je neprestano nijekanje i minimiziranje zločina, počinjenih od strane partizanskih ili kako visoki politički dužnosnici, nekadašnji i sadašnji, vole reći, "antifašističkih" jedinica, kao i kontinuirani zahtjevi za abolicijom i rehabilitacijom tadašnjeg komunističkog vodstva, na čelu s Josipom Brozom Titom.

O zločinima koje su počinili komunisti tijekom i neposredno nakon Drugog svjetskoga rat u javnosti se počelo tek govoriti nakon pada Berlinskoga zida 1989. godine. Upravo se ova godina i uzima kao simboličan početak kraja komunizma u jugoistočnoj Europi, odnosno početak formiranja novih demokratskih država. Među tim novoosnovanim državama koje su nastale rušenjem komunističkog totalitarizma bila je i Hrvatska.

Novoformirane vlade država započele su s otvaranjem tajnih dosjea, odnosno otkrivanjem i otkopavanjem masovnih grobnica, koje su 45 godina bile strogo čuvana tajna, o kojima se nije smjelo govoriti, a kamoli pisati. Ako se kojim slučajem nešto i pisalo, onda je to uglavnom bio privilegij onih koji su i sami bili sudionici tih velikih masakara, te su svoje čine opravdavali time da se radilo o državnim neprijateljima, zaboravljajući da su među tim "državnim neprijateljima" bile i tisuće žena i djece.

Drugi su se pak, poput "velikoga" pravoslavnoga kršćanina Sime Dubajića - Titovog majora, čak i javno hvalili o svojim pothvatima, nadajući se da će vjerojatno na taj način priskrbiti brojne beneficije sebi i svojim najbližima, što je bio čest slučaj u Jugoslaviji. Kao ilustracija ovoj tvrdnji najbolji je dokaz kako brojne osobe - djeca iz partizanskih obitelji uživaju partizansku mirovinu, premda su rođeni nakon rata, te o ratu znaju samo ono što su im njihovi očevi poznatom komunističkom indoktrinacijom prenijeli.

Tako nar. gore spomenuti Dubajić u jednom od svojih govora o poslijeratnim zločinima nad Hrvatima, u kojima je i sam

blog.vecernji.hr

Budi prvi!
vecernji.hr

O blogu

Odlučio sam se za pisanje i u ovoj formi jer je iz dana u dan tema napretek koje nas zasipaju, i to iz prošlosti, umjesto da se konačno više okrenemo budućnosti. No prošlost nas očito stalno proganja, kako ona iz Drugog svjetskog rata i poraća, pa komunizma, i onda sve do Domovinskog rata. Tih je tema previše da bi se o svemu moglo raspravljati u novinama, pa je blog najbolja forma za tako nešto.

Zato sam i uzeo naziv ovog bloga „Bumerang prošlosti“, koji najbolje oslikava o čemu je riječ i o čemu ću pisati. Oni koji prate moje pisanje kroz novine i (li) knjige, znat će o čemu govorim i kako pišem, a drugi će imati prilike i ovdje me upoznati.

Kao i dosad, u svome pisanju klonim se bilo kakvih osobnih diskvalifikacija, nego nastojim pisati isključivo posežući za činjenicama. Stoga molim i one koji će se javljati s komentarima da posežu za argumentima, jer na drugačiji način ne želim i ne znam polemizirati.

zvonimir.despot@vecernji.net

Najnoviji postovi

- Poštovanje iskazati Stepincu, a ne Titu
- Staljin i Tito, dva oka jedne glave
- Mesićevo nakaradno i uvredljivo tumačenje povijesti
- Monopolisti povijesti Goldsteini i Jakovini

sudjelovao, naglašava: (...) Sada šti je zao što ih nije bilo 330 hiljada, umesto 30 hiljada. Ovo ti iskreno govorim, i to možeš da objaviš (...). Naravno, za ove svoje izjave Simo Dubajić nikada nije pozvan na odgovornost, dapače uživao je status božanstva u bivšoj državi.

Osim Dubajića, još jedan Titov komesar, Milan Basta, spominje brojku od 400.000 "zločinaca" koji su se povlačili na Zapad, kako bi izbjegli "pravdan" sud Titovih partizana. Od spomenute brojke koju donosi Basta sa sigurnošću se može reći da je veliki dio njih likvidiran na križnim putevima, dokazi za to su masovna stratišta u Sloveniji i Hrvatskoj.

Koliki je točan broj ubijenih Hrvata nikada nije precizno utvrđen, međutim ako se pogledaju samo neke brojke, koje iznose pojedini autori (ne)hrvatskog podrijetla, moglo bi se barem približno i utvrditi broj nasilno umorenih. Srpski pisac Borivoje Karapandžić tvrdi: (...) Po komesaru Basti moglo je stradati 100.000 Hrvata, po austrijskom novinaru Alexandru Kelleru 210. 000 ljudi, a po izvorima Engleza Nicolas Bethella oko 300. 000 vojnika i civila. To je zločin koji nema presedana u istoriji (...).

Opisujući ove bestijalnosti Titovih partizana, Karapandžić nadalje ističe: (...) Nikada ono ljudsko u čovjeku nije niže palo, nego u proleće 1945. godine, kada su Britanci izvršili jednu od najgnusnijih izdaja u svojoj istoriji, i kada su Titovi komunisti počinili zločin, kakav ne pamti ceo Balkan od svoga postanja (...).

Nakon što čovjek vidi ove brojke koje su iznesene, može se s pravom pitati, je li netko odgovarao za ove čine, odnosno je li sadašnja vlast poduzela nešto, kako bi se barem otkrile masovne grobnice onih koji su bez suda nasilno umoreni i još uvijek čekaju da se na njihovu grobu položi cvijeće i upale svečiće? Zsiguro ima još i onih živućih koji su pripadali raznim partizanskim jedinicama, koje su počinile neke od tih zlodjela, kao npr. razne dalmatinske partizanske brigade.

Svjedoci smo kako se vrlo često iz usta najviših državnih dužnosnika, nekadašnjih, a i sadašnjih, kao i pojedinih povjesničara, čuje kako zločin ne može zastarjeti - osim ako možda nije riječ o komunističkim zločinima za koje postoje druga pravila! Takvi zločini ne samo da mogu zastarjeti, nego se vrlo često takvi pothvatli karakteriziraju kao čin osvete, odnosno čin neodgovornih pojedinaca, za koje „vrhovni komandant nije znao“. Ne znati za ubojstva desetina tisuća ljudi koji su se događali u različitim vremenskim intervalima i na različitim mjestima od Bleiburga do Makedonije može samo onaj koji želi nešto prikriti ili onaj čiji su članovi obitelji sami na neki način sudjelovali, izravno ili neizravno, u tim činima.

Na žalost, malo se toga poduzima ili bolje reći ništa se ne poduzima u pogledu kažnjavanja onih koji su odgovorni za mnogobrojna ubojstva nakon Drugog svjetskog rata, dok se puno više radi na rehabilitaciji i amnestiji „najvećeg sina naših naroda i narodnosti“ - Josipa Broza Tita. Zaprepašćuje to, kako pojedinci, koji se zalažu za Titovu rehabilitaciju, ne znaju da je njegovo ime u zapadnim demokratskim zemljama na samom vrhu piramide najvećih svjetskih zločinaca u povijesti čovječanstva.

Za razliku od zemalja zapadne demokracije, gdje zločin ne zastarijeva, u Hrvatskoj je slučaj da se zločince pokušava rehabilitirati i amnestirati od krivnje, odnosno, što je još nesхватljivije, takvim se pojedincima i pokretima daje antifašističko obilježje. Tako danas imamo slučajeve da se Tita i njegov boljševički partizanski pokret glorificira, te se naglašava njegova popularnost na mnogim kontinentima, dok se uopće ne iznose brojke ubijenih i mučenih, za koje je odgovoran isključivo i samo Josip Broz Tito.

Nitko razuman ne niče da je 1945. godine zlo pobijeđeno, ali isto tako mora se reći kako dobro nije pobijedilo, odnosno na bivšem jugoslavenskom teritoriju dogodilo se, biblijski rečeno, istjerivanje đavla pomoću belzebula.

Ono što posebice zapanjuje povjesničare, koji su svoje studije završili u zapadnoj Europi i koji nisu indoktrinirani poznatim socijalističkim modelom, jest činjenica da se komunizam-boljševizam identifikira s antifašizmom, odnosno Tita se predstavlja kao najvećeg antifašista, što je jedna od najvećih nebuloza novijega vremena. S druge pak strane se istovremeno djela jednog nadbiskupa Alojzija Stepinca marginaliziraju, minimaliziraju i, što je još gore, vrlo često ga se spominje kao osobu koja je podupirala ustaški režim. Kakve li samo arogancije, drskosti i neobjektivnosti.

Mora se reći da svatko onaj koji svrstava nadbiskupa Stepinca u Paveličeve kolaborante, taj vrijeđa i hrvatski narod i nadbiskupa Stepinca, kaže poznati slikar, i jedan od ustaških zatvorenika Jozo Kljaković. Kako li se samo mogu zaboraviti brojne intervencije koje je poduzeo nadbiskup Stepinac i kako li se samo mogu marginalizirati brojna djela koja je učinio nadbiskup zagrebački?

Ako se baš želi govoriti o povijesnim veličinama onda je najbolji primjer za to upravo nadbiskup Stepinac, koji je svojim svetim životom i moralnim, etičko-humanim ponašanjem nadišao Tita u svakom pogledu. O tome imamo brojne primjere, tada visoko pozicioniranih osoba, koji kao svjedoci vremena ističu Stepinčeve zasluge. Sjetimo se samo riječi predsjednika organizacije američkih Židova Louisa Breiera iz 1946. godine koji je rekao: (...) uz Pija XII. Stepinac je najveći branitelj progonjenih Židova u Europi (...).

Nešto slično o nadbiskupu Stepincu napisao je i dr. Meira Touvala Weltmann, izaslanik Komisije za pomoć europskim Židovima, apostolskom legatu Angelu Roncalliu (kasnije papa Ivan XXIII.) u Istanbulu, gdje kaže: (...) Mi znamo da je Msgr. Dr. Stepinac učinio sve što je moguće da pomogne i olakša nesretnu sudbinu hrvatskih Židova... Molimo Vas da izrazite msgr. Stepincu nasu duboku zahvalnost za njegovo državne i pomoć i mi ga molimo da nastavi svojim visokim ugledom svoju akciju spasavanja nase nesretne brace (...).

Ipak, među najvažnija svjedočanstva spadaju ona koja je o Stepincu izjavio tajnik zagrebačkoga nadbiskupa Miroslava Shalom Freibergera, Amiel Shomrony, koji je u više navrata istaknuo nadbiskupov doprinos za Židove u vrijeme Drugog svjetskoga rata. U predavanju koje je održao u Zagrebu 1995. godine Shomrony je istaknuo: (...) Ne mogu naglasiti samo njegova djela spasavanja pojedinaca i grupa, već i ne manje važnu činjenicu da je on dao primjer i kleru i građanstvu iz redova širokih slojeva, tako da su se mnogi Židovi mogli spasiti bilo skrivanjem bilo bijegom u inozemstvo (...).

Isto tako, Shomrony svjedoči kako je Stepinac osudio rušenje židovske sinagoge prilikom jedne propovijedi u zagrebačkoj katedrali sljedećim riječima: (...) Svako mjesto gdje se narod Bogu moli, bilo koje vjere bio, je sveto mjesto i tko u nj dira zaslužiti će kaznu od Boga (...).

Naravno, sve do sloma komunizma o ovim i sličnim primjerima uglavnom se šutilo ili je bilo strogo zabranjeno iznositi ih u javnost, kako se ne bi dobila drugačija slika od one koju su jugoslavenski komunisti – povjesničari slali u svijet, kada je riječ o Katoličkoj crkvi.

Kao najbolji primjer za to je osuda postojanja logora Jasenovac, koju je nadbiskup Stepinac izrekao u jednom pismu Paveliču od 24. veljače 1943. godine, u kojem je za Jasenovac napisao: (...) Ovo je sramotna ljaga i zločin, koji vapije u nebo za osvetom, kao što je sramotna ljaga čitav Jasenovac za NDH (...). Jedan od zastupnika kolektivne krivnje katoličkoga klera u Jugoslaviji, Milan Bulajić, zabranjuje da se to Stepinčevo pismo pojavljuje (...) jer bi stanovište crkve prikazali u povoljnijem svjetlu nego što ona to objektivno zaslužuje (...).

Više od četiri desetljeća moralo se čekati da bi se moglo slobodno govoriti o doprinosu kojega je dala katolička hijerarhija u vrijeme rata, a isto toliko vremena se moralo šutjeti da bi se konačno moglo pisati i o „antifašističkim“ brutalnostima. Bestijalni čini partizanskih jedinica nisu se samo događali nakon Drugog svjetskoga rata, nego i tijekom rata. Kao ilustracija ovim tvrdnjama postoji brojna arhivska građa, za koju, gle slučajnosti, nisu znali čak niti „renomirani“ povjesničari da postoji.

Možda neki od dokumenata iz arhiva potaknu i državno vodstvo, pa se konačno nešto učini u otkrivanju masovnih grobnica na teritoriju Hrvatske, a možda se dobije i jedna druga slika o „partizanskim osloboditeljima“ od one koju nam neprestano serviraju pojedinci zadojeni „boljševističkim antifašizmom“.

Od brojnih dokumenata, koji oslikavaju surovost i represivnost jugoslavenskog antifašizma, govori i sljedeći dokument.

“(…) Nadbiskupskom Ordinarijatu Zagreb

Predmet: Partizani poubijali svećenike i časne sestre

15. 01. 1945.

Jedan časnik koji je bio zarobljen od partizana u području Djakova, a potom od njih osuđen na smrt i kao takav prisiljen kopati rake za one koje su partizani ubijali, -u svome preslušaniu poslije bitke iz zarobljeništva, izjavio je između ostaloga

o Nacionalizam, jugoslavenstvo i Milošević u dr. Dejana Jovića s Pantovčaka

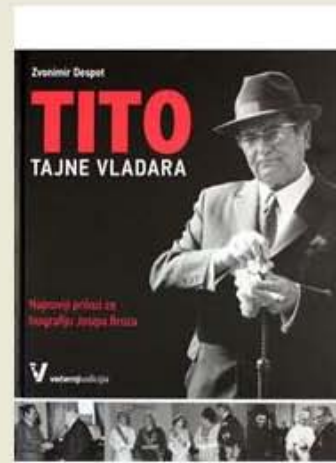
Najnoviji komentari

- o Robinzon o [Poštovanje iskazati Stepincu, a ne Titu](#)
- o goran o [Mesićevo nakaradno i uvredljivo tumačenje povijesti](#)
- o Robinzon o [Mesićevo nakaradno i uvredljivo tumačenje povijesti](#)
- o goran o [Dragi budući čitatelji i komentatori mog i Večernjakovog novog bloga](#)
- o goran o [Mesićevo nakaradno i uvredljivo tumačenje povijesti](#)

TITO - Strogo povjerljivo

TITO - Tajne vladara

Vrijeme zločina

i slijedeće:

"Svi svećenici i častne sestre, koji su odvedeni iz Požege, streljani su u Babinoj Gori (sjev. Djulaveca). To sam osobno gledao i kopao jamu. Streljani su također i pitomci iz osječke dočastničke škole u s. Dakovcu (s-z Djulaveca). U dva dana streljano je preko 1.200 -1.800 ljudi i zakopani su kod s. Dakovca i kod Zvečeva (j-i Djulaveca)."

Predlaže se gornje na znanje. Gornje se može objaviti javnosti, jer je pouzdano točna vijest.- Osim toga, u koliko Naslov nalazi, dobro bi bilo intervenirati preko Sv. Stolice da se ovakva zvjerstva nad prisilno odvedenim i zarobljenim spriječe. Gore navedeno mjesto nalazi se južno od Virovitice. Prilaze se zemljovid 1: 100. 000, koji molim po uvidu vratiti.(...)"

Za ove brutalnosti ne samo da nitko nije odgovarao, nego državne vlasti nisu ništa niti poduzele da se utvrdi lokacija i obilježi ovo stratište. Naravno, opet će "boljševički" humanisti reći kako Tito nije znao za ovaj zločin, odnosno ako je i znao, takvi su bili nužni, jer je osveta bila jedino sredstvo, koje će zadovoljiti podivljalu partizansku rulju. A što li je sa zapovjednom odgovornošću, zar nije Tito bio vrhovni komandant partizanskih jedinica? Ne, to u ovom slučaju nije važno. Slijedeći dokument, koji uvelike baca krivnju na Tita, odnosno govori o njegovoj (in)direktnoj involviranosti u čine koje su počinile partizanske jedinice u vrijeme rata, odnosi se na ubojstva 28 svećenika franjevacu u samostanu na Širokom Brijegu. Naime, Tito je u svojim nastupima pokušao sprati krivnju sa sebe i svojih jedinica, te je podmetnuo kako su se svi oni borili s Nijemcima i ustašama s oružjem u ruci protiv partizana.

Kao opovrgavanje ove teze najbolje može poslužiti jedan zapisnik-zakletva, koji je nastao neposredno nakon što su ubijeni franjevci, a dala ga je S. Emerana Kozina 23. listopada 1945. godine, tadašnja kuharica u samostanu, te ga je zbog njegove važnosti potrebno uvelike citirati. Dokument započinje slijedećim riječima:

"(...) Zapisnik:

Časna sestro, zazovite ime Božje za svjedočanstvo istine držeći ruke na Sv. Evanđelju, slijedećim riječima:

Ja, S. Mr. Emerana Kozina kunem se Bogom Svemogućim, da ću govoriti svu istinu i samo istinu u svemu, u čemu budem pitana.

Jeste li bili na Širokom Brijegu za vrijeme borbe između partizana s jedne strane i ustaša i Nijemaca s druge strane svršetkom prošle i početkom ove godine?

Ja sam došla na Široki Brijeg 21. rujna 1944. i ostala sam gore do 8. veljače 1945. Tada sam odvedena sa ostalih 9 sestara u Split. Samo sam bila odsutna kroz to vrijeme četiri dana, i to od 5. do 9. siječnja 1945. Inače sam uvijek gore bila. Bila sam zaposlena kao kuharica u samostanskoj kuhinji. (...)

Znate li da li je itko pucao iz crkve ili sa zvonika?

Od svećenika nije nitko, a ni od klerika. Za vojnike ne znam. Mi smo bile unutra, a što su oni tamo radili, ja ne znam.

A kako znate, da franjevci ni svećenici ni klerici nisu pucali iz crkve i sa zvonika?

Kad se je išlo podalje u borbu, nije nijedan išao sa vojnicima. A kad se je borba približila samostanu, bili smo svi zajedno u samostanskom podrumu među bačvama. (...)

Sestro! Partizani pričaju na sva usta, da su franjevci na Širokom Brijegu pucali na njih iz strojica? Šta Vi kao očevitac mislite o tome?

Ja mogu svagdje i svakome reći, da nije nijedan, koji je bio sa mnom u samostanskom podrumu, bili su svi osim fra Dobroslav(Simovic); izvinite, bio je stari fra Marko Barbarić bolestan i ležao je u svojoj sobi u samostanu. Ja mislim da fra Marko nije mogao pucati, kad se nije mogao ni ustati sa kreveta. Kad je bio i zdrav jedva je držao kašiku u ruci. Tako je bio star i slab. (...)

Kada su partizani osvojili Široki Brijeg?

Na 7. veljače 1945. u 11. sati prije podne. A oko samostana su počele borbe na 6. veljače u sedam sati izjutra. (...)

Kako su se poneli partizani prema vama, kada ste izašli na hodnik, to jest u prizemlje?

Kad smo došli na hodnik, nismo našli nikoga. Ali u jednoj trenu sa hodnika od glavnih vrata pojavila su se dva partizanska vojnika sa napereanim puškama prema onoj trojici franjevacu i naredili im, da se slače. Kad su počeli skidivati plaštevce, pitali su ih, imaju li satove ili naliv pera, a poslije su pitali i za oružje. Satove i naliv pera oduzeli su im odmah preda mnom, a oružja nisu našli kod njih, pa ga nisu ni mogli oduzeti. (...)

Šta znate o daljnjoj sudbini franjevacu?

Kroz to vrijeme došla je nama viša skupina vojnika, a izašli su i k nama došli i oni drugi franjevci i dvlili, koji su bili s nama u podrumu. (...)

Znate li išta o daljnjoj sudbini ovih sedam franjevacu ?

Ne znam ništa sigurno, samo sam čula dok sam bila u Splitu, da su dva dana kasnije, tj. Petak, vidjeli fra. Mariofila, gdje pokapa mrtvace na groblju Sajmištu. Isto sam tako čula, da su ih svih sedam odveli u Split i da su ih pobili na nekom novom groblju. Još pobliže je pričala S. provincijalki Assumpti neka gospođa u Splitu, da šofer koji je vozio te fratre, nije znao puta do novog groblja i ustavio se pred njezinom kućom, i ona je poslala svoga maloga, da mu pokaže put. Kad su stigli na groblje poslali su maloga nazad, ali on je izdaljega gledao tko će iz kamiona izaći, i vidio je fratre gdje izlaze. Još je pričala o nekakvim rupama na groblju, koje su bile dan prije iskopane, a sutra ujutro su bile poravnjene.

A znate li išta o daljnjoj sudbini onih fratara, koji su bili s Vama u samostanskoj zbornici zatvoreni?

Ne znam ništa dalje. Kad smo bile u Splitu, razni su nam pričali, da su ubijeni i spaljeni nadjeni u skloništu. Nisam to svojim očima vidjela, jer poslije nisam dolazila na Široki Brijeg."

Kao što proizlazi iz citiranoga dokumenta, u samostanu na Širokom Brijegu franjevci nisu uopće imali oružje, kako je Tito izjavio, niti su pružali bilo kakav oružani otpor. Dakle, dobar primjer da se posumnja i u sve one druge navode, kako Tito nije uopće znao za brojne zločine koji su se dogodili i koji su počinjeni od njegovih jedinica tijekom i neposredno nakon rata.

Treba napomenuti da partizanske jedinice nisu odmah na samom početku rata započele sa sistematskim ubijanjem i šikaniranjem katoličkog klera, nego su vrlo često propovijedi i proteste nadbiskupa Stepinca protiv progona, ubojstava i šikaniranja upotrebljavali u svoju korist. Ali kad se sve jasnije počela nazirati pobjeda Saveznika, a Stepinac je još intenzivnije žigosao i zločine komunista, pojavilo se njegovo ime na partizanskim listama zločinaca. Upravo je to žigosanje zločina bio glavni razlog da je odmah poslije preuzimanja vlasti Stepinac bio izveden pred komunistički sud.

Pokušali su ga najprije pridobiti na svoju stranu nudeći mu mnogobrojne privilegije, kako bi se odvojio od Rima i pristao uz komunističke revolucionarne ciljeve. O tome postoje izjave visokih jugoslavenskih političkih dužnosnika. Tako je npr. Milovan Đilas u jednom svom razgovoru s Ivanom Meštrovićem istaknuo: (...) Mi ne bismo imali ništa protiv njegova hrvatskoga nacionalizma, samo ne možemo trpjeti njegovu privrženost rimskom papi (...). U tom kontekstu treba još spomenuti i riječi jugoslavenskoga ambasadora Ivanu Meštroviću u Washingtonu: (...) On je sigurno čovjek jaka i čista karaktera i uporno stoji za svojim uvjerenjima. Da je samo u jednoj stvari popustio, bio bi danas slobodan i nama bi uštedio napast. Nas njegov hrvatski nacionalizam ne bi smetao, i da je samo proglasio hrvatsku crkvu, mi bismo ga bili digli do neba (...).

Stepinac je na sve ove komunističke izazove i ponuđene privilegije reagirao odlučno i nepokolebljivo. Sudarila su se dva svijeta, svijet tradicionalnog kršćanstva, kojega je bespriječno zastupao nadbiskup Stepinac, i svijet materijalističkog

meta

[Prijavi se](#)

[RSS unosa](#)

[RSS komentara](#)

[WordPress.org](#)

komunizma, kojega je zastupao Josip Broz Tito. Zantjevao je Tito od Stepinca previse, a Stepinac mu nije mogao ne samo malo ponuditi, nego je kao vjerni sluga svoje Crkve upućivao na potrebu pregovora sa Vatikanom.

Tito nije posustajao, dobio je vojni rat, a sada je trebalo krenuti u političku borbu sa svim neistomišljenicima komunizma, a jedan od tih je bila Katolička crkva, odnosno nadbiskup Stepinac, kao najviše rangirani u crkvenoj hijerarhiji u zemlji.

Državna propagandna mašinerija reagirala je ekspresno, krenula je s brojnim napadima na katolički kler. Manipulirani tisak miješanjem informacija i poluinformacija uvelike je stvarao pomutnju i poticao na mržnju. U tim i takvim okolnostima dignuta je optužnica protiv Stepinca. Način na koji je vođen ovaj proces ukazao je na to kako je prvotni cilj novoga režima bilo egzemplarno političko uništenje protivnika, a nikako kažnjavanje zločina.

Katolički episkopat nije mogao ostati indiferentan na ove insinacije, nego je 20. rujna 1945. objavio pastirsko pismo, u kojem se, između ostaloga, žali na brojne povrede od strane državnih vlasti, kao i na sve veći progon katoličkoga klera. Biskupi su naglasili: (...) Ponajprije nas, predragi vjernici rastužuje i zabrinjuje, bolna i strašna sudbina mnogih svećenika, pastira vaših duša. Već za vrijeme rata velik je broj svećenika poginuo, ne toliko u samim ratnim borbama, koliko više uslijed osuda sadašnjih vojnih i građanskih vlasti. Kada su svršile ratne operacije, nisu prestale smtne osude svećenika. Njihov broj prema našim podacima iznosi: 243 mrtva, 169 u zatvorima i logorima, 89 nestalih, svega 501. K tomu pridolazi 19 ubijenih klerika, tri ubijena laika redovnika i četiričasne sestre. To je broj, kakvog ne pozna povijest balkanskih zemalja kroz duga stoljeća (...).

Unatoč brojnim žrtvama koje je podnijela u komunističkoj totalitarnoj vladavini, Katolička crkva ostala je jedini čuvar hrvatske nacionalne svijesti u cijelom poslijeratnom komunističkom razdoblju.

Vjerujem da su i oni koji pokušavaju na sve moguće načine rehabilitirati i amnestirati Tita od krivnje tijekom Drugog svjetskoga rat dobili na vidjelo samo jedan dio onoga što je napravio jedan od „najvećih sinova naših naroda i narodnosti“. Možda ipak shvate kako Tito nije osoba čije pothvate treba veličati, a još manje osoba kojoj treba podizati spomenike i otvarati muzeje. Ako se želi promicati zaista prave vrijednosti i iskazivati poštovanje pojedincima, za koje se može reći da su ponos jedne nacije, onda to treba svakako zagrebačkom nadbiskupu Alojziju Stepincu.

Share

One Response to “Poštovanje iskazati Stepincu, a ne Titu”

Robinzon:

[19. svibanj 2010. u 2:24 poslijepodne](#)

Zločini su počinjeni. To nitko ne osporava, pa niti onaj Fumić. Treba odgovoriti na pitanje, zašto hrvatska vlast, nakon raspada srbokomunističke Jugoslavije, nije istražila spomenute zločine, zašto nisu procesuirali i osudili dostupne i nedostupne krivce? Na ova pitanja vezana uz nečinjenje Hrvatske, još bih mogao i sam odgovoriti, ali sam ne mogu odgovoriti zašto taj, kako ga uvodničar naziva, uljuđeni i demokratski zapad, po tom istom pitanju ništa nije poduzeo? Znali su sve i o svemu su mogli slobodno govoriti i pisati.

Solženjicin je pisao o Gulazima i zbog toga je ispaštao. Nitko od europskih političara i pisaca toga vremena nije o zločinima Tita napisao ni slova. Dapače, o Titi su govorili sve u superlativima. Tako im je odgovaralo onda, tako im je odgovaralo i za srpske agresije na Hrvatsku 1991.

Englezi su znali šta će se dogoditi zarobljenim i razoružanim vojnicima poraženih vojski i civilnim izbjeglicama kada ih izruče Titovim koljačima. Cijela ta uljuđena europa hladnokrvno je isporučila srbočetnicima Hrvate na milost i nemilost uvodeći embargo na oružje. Licemjerno uvodeći embargo SVIMA znajući da su JNA i srbočetničke bande naoružani do zuba. Mogli su spasiti sva krvoprolića, a nisu.

Sada, osuđivati hrvatsku vlast, da nije poduzela ništa u raskrinkavanju zločina i kažnjavanja krivaca, a istovremeno abolirati zapadne demokracije od iste odgovornosti, je u najmanju ruku, licemjerno. To tim više što bi moglo doći do zaoštavanja odnosa između sinova ustaša i sinova partizana, a to bogami, nikome danas ne treba. Licemjerje je i tražiti imena i prezimena zločinaca sa Titove strane, a u isto vrijeme se nitko ne usuđuje javno obznaniti imena časnih boraca koji su ginuli za ovu Hrvatsku.

Konačno, u povijesti će ime zaslužnih biti zapisano, a niti imena zločinaca neće biti izbrisana.

Leave a Reply

Name (required)

Mail (will not be published) (required)

Website

Security Code:

943891

Submit Comment

